

NIJKERK — G. F. CALLENBACH.

NIJKERK — G. F. CALLENBACH.

VREEST NIET.

EEN PAASCHVERHAAL

DOOR

JOHANNA,

(Schrijfster van „Vrede op aarde,” „Jan's verzoeking,” enz.)

Tweede druk.

NIJKERK,
G. F. CALLENBACH.

Onder mijn kleine vrienden en vriendinnen, die dit boekje zullen lezen, zal er, geloof ik, wel niet één gevonden worden, die nooit bevreesd is geweest. De kinderen, die in Rotterdam wonen of daar wel eens geweest zijn, hebben vroeger op de groote markt een huis kunnen zien van ouderwetsche bouw-orde. Dat huis is thans afgebroken.

Op een steen in den voorgevel stond het opschrift te lezen: „In duizend vreezen.” Toen Alva's soldaten, met den wreedden Bossu aan het hoofd, na een vergeefsche poging om den Briel te heroveren, plunderend de Maasstad doortrokken, hadden zich in genoemde woning een aantal menschen verborgen.

De verbrijzelde voordeur en sporen van bloed moesten de plundersaars in den waan brengen, dat dit huis reeds uitgemeurd was. Toch vreesden de arme menschen ieder oogenblik ontdekt en gedood te zullen worden. Hoevele angsten en vreezen werden dáár uitgestaan! Hoevele? Zij hebben dat later in een steen laten beitelten: In *duizend* vreezen.”

„In duizend vreezen” verkeerden niet alleen *die* menschen, maar de gansche wereld verkeert daarin. Welk mensch is er, die geen vrees kent?

Voor zeer vele dingen zijn menschen, en ook wel kinderen, bevreesd. Ik ken een klein jongetje, dat, wanneer het 's avonds door zijn moeder in de rustige, veilige slaapkamer wordt gebracht, in iederen hoek van het vertrek een wolf meent te zien, die hem verscheuren zal. Zijn moeder lacht om haar dom, beangstigd knaapje, en misschien zult gij er ook om lachen, maar dit neemt niet weg, dat het arme ventje de angst toch gevoelt, evenzoo goed alsof de wolven er werkelijk waren.

Doch wij willen nu niet eens spreken over onnoodige en denkbeeldige vreezen en angsten, om welke men later soms

lachen moet. Neen! er zijn redenen genoeg om waarlijk bevreesd te zijn. Misschien hebt gij kleine lezer of lezeres! wel eens in doodsgevaar verkeerd: gij waart toen bevreesd om te sterven. Misschien hebt gij wel eens gestaan aan het ziekbed van een lieven vader of moeder, en uw hart kromp ineen van schrik bij de gedachte, dat zij van u zouden worden weggenomen.

Het is zeer onaangenaam, zich bevreesd te gevoelen. Het hart klopt dan zoo onrustig, omdat wij het ergste vreezen. Dat is waarlijk geen wonder, want ook de vrees is een van de treurige gevolgen van de zonde.

Zoodra Adam en Eva van den verboden boom hadden gegeten, werden zij bevreesd; bevreesd om voor Gods aangezicht te verschijnen. Zij verborgen zich voor hun God in het midden van het geboomte des hofs. En toen God Adam riep en zeide: „Waar zijt gij?” antwoordde deze: „Ik hoorde Uw stem in den hof, en ik vreesde.”

Alle kinderen, die op de Zondagsschool goed opletten en goed in hun bijbel thuis zijn, zullen wel gehoord en gelezen hebben, wat God heeft gedaan om die vreeze van de menschen weg te nemen.

Zij, die den Heere Jezus aangenomen en lief gekregen hebben en alzoo door het geloof Gods kinderen zijn geworden, hebben geen reden meer om te vreezen. Niet altijd laten zij hun vrees dadelijk varen. Dat zien wij aan de discipelen, die in den Heer toch waarlijk wel geloofden. Hoe dikwijls heeft Hij niet tot hen moeten zeggen: „Vreest niet!”

Gij, die zoo menig Kerst- en Paaschfeest hebt medegevierd, weet ook, hoe bij de verschijning van den engel aan de herders in de velden van Bethlehem diens eerste woord diende, om alle vrees uit hun hart weg te nemen.

En de vrouwen, bij het ledige graf des Heilands de blinkende gedaante van een schoonen engel ziende, hoorden ook dadelijk dergelijke woorden:

„Vreest niet! want ik weet, dat gij zoekt Jezus, die gekruisigd was.”

Wanneer de engelen in den hemel ook van u weten, dat gij Jezus zoekt, dan behoeft ook gij niet te vreezen en kunt met den herdersknaap, die later Koning is geworden van Israël, spreken: „Al ging ik ook in een dal der schaduwe des dood, ik zou geen kwaad vreezen, want Gij zijt met mij; Uw stok en Uw staf, die vertroosten mij.”

Ik wil u de geschiedenis vertellen van een arm meisje,

dat dikwijls in vrees en in droefheid verkeerde, maar dat rust vond in God.

In het midden der groote stad A. kon men jaren geleden bij een brug, over welke dagelijks honderden menschen gingen, een schoenpoetser zien staan. Reeds vroeg in den morgen kwam hij met zijn schoenenbakje onder den arm op zijn post.

Omdat zijn handwerk dat zoo meebracht, keek hij, voordat hij de voorbijgangers in het gelaat zag, eerst naar hun schoenen en laarzen. Blonken deze niet als een spiegel, dan kon men er van verzekerd zijn aanstonds zijn stem te hooren roepen:

„Schoenenpoetsen, Mijnheer?”

Zoodra hij eenige centen had verdiend, nam hij zijn bakje op en ging met groote haast naar een naburige herberg, die een uithangbord bezat, waarop een flesch geschilderd stond. Die bezoeken herhaalden zich talloze keeren op één en denzelfden dag. Hoe later het werd, des te onvaster werd zijn gang, des te wezenlooser de blik van zijn oog.

Ging hij tegen den middag naar zijn armelijke woning, dan kon hij meestal niet meer op zijn voeten staan, zoodat hij bij het gaan de hulp van een ander noodig had.

Elken dag, ongeveer op hetzelfde uur, verscheen er een klein meisje, dat met haar zwakke krachten den beschonken man naar huis geleidde en hem daardoor voor menigen val behoedde. Met de eene hand droeg zij den bak met poetsgereedschap en met de andere ondersteunde zij haar wankelenden vader.

„Arme Saartje! Arm kind!” sprak in stilte menigeen, die tegen het schemeruur dat tweetal in het smalle steegje zag verdwijnen.

„Arme Saartje!” sprak ook het dochttertje van den rijken koopman Kant, die aan de overzijde van de brug woonde, zoo dikwijls zij Bertus Boon met zijn kind gadesloeg.

Emma Kant was hoogstens twee jaren ouder dan Saartje. Ook toen zij nog vele jaren jonger was, had zij reeds met deelneming dagelijks uit het venster gezien, hoe Saartje des middags haar vader opzocht en naar huis bracht. Toen Saartje nog zeer klein was, vertoefde zij den ganschen dag bij haar vader aan de brug. Later ging zij naar school, zoodat zij niet meer zooveel bij hem kon zijn, maar zij kwam toch elken middag op een drafje aanloopen en groette en liefkoosde hem met dezelfde hartelijkheid, als Emma dat haar vader deed.

Als Emma die ontmoetingen tusschen vader en dochter zag, trok zij haar neusje wel eens op en dacht: hoe vreeselijk om zulk een vuilen, halfdronken vader te liefkoozen en door hem liefkoozd te worden.

Saartje kende zulke gedachten niet. Als haar vader erg dronken was, gevoelde zij, dat zij meer dan anders voor hem moest zorgen. Zij beschouwde zijn zonde als een ziekelijken toestand, waarmede zij niet genoeg medelijden kon hebben. Die arme vader! door de straatjongens nagejouwd, door de bureu uitgelachen, en door allen met minachting aangezien. En toch — hij was zoo goed. Saartje herinnerde zich niet, dat hij ooit onvriendelijk of boos tegen haar was geweest, zelfs niet in zijn eerste dronkenschap. In het laatste geval verviel hij meestal in een zekere koddige vroolijkheid, die zoo menigen dronkaard eigen is.

Vóóraan in het steegje was de woning van Bertus Boon. Gelukkig behoefde hij niet hoog te klimmen. In een achterkamertje van de tweede verdieping was zijn „tehuis.” Daar hij zijn woning slechts gebruikte om er zijn roes in uit te slapen, was hij best met haar tevreden.

Zijn zuster, die na den dood zijner vrouw bij hem inwoonde, ging, evenals hijzelf, des morgens vroeg de deur uit om bij de menschen te werken. Zij keerde des avonds meestal veel later dan haar broeder naar huis terug. Zij was dan altijd zeer vermoeid en beschouwde haar „tehuis” dan ook slechts als een plaats, waar zij haar afgematte ledematen ter ruste kon nederleggen. Daar zij van haar verdienste slechts zooveel aan haar broeder afstond, als noodig was om haar kostgeld te betalen, is het wel te begrijpen, dat het dagelijksch brood van het gezin niet zeer smakelijk of overvloedig was.

Saartje was de huishoudster. Wanneer zij met haar vader thuis was gekomen, trachtte zij hem eerst in bed te helpen. Zoodra zijn zwaar gesnork haar zeide, dat hij sliep, begon zij het kamertje op te ruimen, zoo goed en zoo kwaad als zij dat zichzelf geleerd had.

Hoewel zij dus een zeer droevige jeugd had, zoo herinnerde Saartje zich niet, dat zij zich als klein kind ooit zeer ongelukkig had gevoeld. Doch in latere jaren was haar hart gewond geworden door diepe droefheid. Vooral toen de politie haar armen vader voor enkele maanden naar de Ommerschans had laten brengen. Dat was tot tweemalen toe gebeurd, zoover Saartje zich kon herinneren. Het was in haar oogen een noodeloze wreedheid geweest om haar vader te

daarheen te laten brengen. Men behoefde hem niet van haar weg te nemen. Niemand toch in de geheele wereld wist zoo goed als zij, hoe men met hem moest omgaan. Hij deed toch immers niemand kwaad en kon haar onmogelijk missen.

O! het waren smartelijke dagen voor Saartje geweest, als zij, uit school komende, haar vader niet behoefde te gaan halen van de brug. Toch leidde dagelijks haar weg daarheen.

Emma zag soms met medelijden uit het venster naar de kleine, havelooze gedaante, die niet als vroeger vroolijk naar het welbekende plekje toehuppelde, maar nu langzaam voortliep.

Dan kwamen die lange, eenzame avonduren! Het gezelschap van haar vader, die zich des avonds altijd tehuis bevond, was voor haar wel niet opwekkend, daar hij gewoonlijk sliep, maar hoewel slapende, — hij was er dan toch.

O! wat duurden die uren lang, voordat haar tante tehuis kwam.

Wel had zij, indien zij dat had gewild, zich kunnen vermaken door met de andere kinderen uit het morsige steegje mee te spelen, maar die kinderen hielden niet van haar, en zij niet van hen. Zij scholden haar uit voor „Saartje Borrel” en deden wel eens met de straatjongens mede om haar vader uit te jowen.

Arme Saartje! daar zat zij dan alléén in het kleine, ongezellige vertrek en stortte bittere tranen, als zij aan haar vader dacht.

Op een dezer treurige dagen gebeurde er toch iets, dat aan den loop van haar gedachten een andere wending gaf.

Het was op een Zondag, twee weken vóórdat het Paascheest aan zou breken.

Het was een zeer schoone lentedag. Alles koesterde zich in de vriendelijke stralen der warme voorjaarszon. Ook Saartje was naar buiten gekomen en zat op de stoep van 't huis van den heer Kant.

De Zondagen en ook de christelijke feestdagen hadden voor het meisje in het geheel geen beteekenis. De eenige verandering, welke die voor alle oprechte christenen zoo blijde dagen in haar oogen aanbrachten, bestond hierin, dat tante niet uit werken ging; dat de klokken luiden, en vele menschen in hun Zondagsche kleederen zich naar de kerk spoedden; dat haar vader meer schoenen te poetsen had dan gewoonlijk, en dat hij dientengevolge des avonds veel „erger” was, zooals zij dit op haar wijze uitdrukte.

Nu was haar vader er echter niet; doch weldra — nog slechts één weekje — zou hij weer bij haar zijn. Met de armen om haar knieën geslagen, zat zij daaraan te denken, toen zij langs zich een vierkant stukje papier zag zweven, dat vlak voor haar voeten bleef liggen. Zij zag niet dikwijls iets moois, althans niet in *haar* handen, en hoewel zij dadelijk begreep, dat het uit het venster van den heer Kant was gevallen, en dus hem of een der zijnen toebehoorde, zoo dacht zij er niet over om het aan den rechtmatigen eigenaar terug te geven.

Het was een mooi plaatje, dat twee vrouwen voorstelde, die zich bij een geopende grot bevonden. Zij zagen er uit, alsof zij zeer bedroefd waren; met een uitdrukking van smart en vrees staarden zij in de grot. Dicht bij haar stond een witte gedaante, die met een gelaat vol vrede en liefde op de bedroefde vrouwen nederzag.

Het leed bij Saartje geen twijfel, of de woorden, die onder het plaatje stonden, waren de woorden, waarmede hij de beide treurende zocht te troosten: „Vreest niet! want ik weet, dat gij zoekt Jezus, die gekruisigd was.”

Wie nu „Jezus” was, dien de vrouwen schenen te zoeken, wist Saartje niet, evenmin wat „gekruisigd” beteekende. Zij had wel eens gehoord, dat haar tante, als deze des avonds afgetobd van haar werk te huis kwam, met een blik op haar broeder, zuchtend uitriep: „’t Is toch een kruis!” Ook had zij wel eens een afbeeldsel gezien van den gekruisigden Heiland; maar, daar nooit iemand met haar had gesproken over den Zaligmaker der wereld, die aan het kruis voor zondaren was gestorven, en door uit het graf op te staan den dood had overwonnen, zoo begreep zij van des engels woorden niets. Toch kon zij haar oogen er niet van afhouden. Voordat zij thuis kwam, kende zij den tekst al van buiten.

Het plaatje behoorde inderdaad aan Emma Kant. Toen het uit het raam was gevallen, had zij het wel een oogenblik gemist, maar zij bezat zoovele andere schoone zaken en even mooie plaatjes, dat zij er niet lang naar had gezocht. Ook vermoedde zij wel, dat de wind het uit het raam had gedreven, want zij herinnerde zich later, dat zij het, toen haar moeder haar had geroepen, onvoorzichtig genoeg op het kozijn van het geopend venster had nedergelegd. Zij dacht er in het minst niet aan, dat het verloren plaatje door Gods bijzondere zorg in handen was gekomen van het meisje, dat zij zoozeer beklaagde.

In de week vóór het Paaschfeest zag Emma in den vroegen morgen wederom den bekenden schoenpoetser op zijn oude plaats staan.

Evenmin als een goed soldaat zijn wapens, zou Bertus Boon zijn bak en borstels kunnen vergeten. Hoewel het nog geen acht uur had geslagen, had hij reeds den strijd aangebonden tegen vuile schoenen en laarzen. Een anderen, nog beteren strijd, kende hij niet. Met denzelfden ijver van vroeger verrichtte hij zijn nederigen arbeid.

Zou het verblijf in de Ommerschans een goeden invloed op hem hebben uitgeoefend? vroeg Emma zichzelf af. Het antwoord op die vraag ontving zij weinige oogenblikken later, toen de schoenpoetser zijn schreden richtte naar de oude welbekende en welbeklante herberg „de flesch,” om daar zijn eerst verdiende penningen uit te geven voor dat vocht, dat den herbergier wel rijk, maar zoo menigeen arm en ongelukkig maakt.

Toen Saartje des middags bij haar vader kwam, moest zij hem in den ouden treurigen toestand naar huis geleiden.

„Het heeft toch niemandal geholpen,” zuchtte het meisje. „Als zij vader daar nu eens beter hadden gemaakt, dan ware het nog wat geweest; maar hij is daar niet beter geworden. Ach! wat zal toch het einde hiervan zijn!” Hoewel zij nog zoo jong was, dacht zij met vreeze aan de toekomst.

Emma meende te bespeuren, dat Saartje er droeviger begon uit te zien en niet meer met diezelfde lust en opgewektheid als voorheen haar waggelenden vader tehuis bracht.

Den volgenden dag, toen Emma van een wandeling thuis kwam, zag zij Bertus Boon met zijn dochttertje op de stoep van haars vaders huis zitten.

Beiden tuurden met zulk een belangstelling op iets, dat Saartje in de hand hield, dat zij niet eens de nabijheid van Emma bespeurden. Deze herkende dadelijk in het voorwerp, dat vader en dochter met zulk een aandacht bezagen, haar verloren plaatje. Zij dacht er echter niet over om haar eigendom van het arme kind terug te eischen, vooral niet, omdat zij zag met welk een genoegen het meisje het plaatje bekeek en ook haar vader er naar liet zien.

Toen Saartje eindelijk Emma bemerkte, stond zij met een hoogroode kleur op, en haar verlegen naderende, stamelde zij verward: „Dit plaatje is zeker van u, jongejuifvrouw?”

„Ja!” antwoordde Emma vriendelijk, „maar gij moogt het wel behouden, als gij het zoo mooi vindt.”

Saartje bleef op dezelfde plaats onbewegelijk staan en zag beurtelings naar Emma en naar het plaatje, want zij dacht, dat de jonge juffrouw, die voor haar stond, zeker wel zou weten, wien de vrouwen zochten, wier droefheid en vrees op haar gelaat te lezen stonden, en die niet eer getroost zouden worden, voordat zij haar verloren Heiland gevonden hadden. Hoewel zij niet eens wist, dat ook zij dienzelfden Heiland mocht zoeken, en dat niet één, maar vele, vele schoone engelen in den hemel zich verheugen zouden, wanneer ook dit arme schaap, dat verloren was, door den Heer Jezus zou zijn gevonden, zoo verlangde zij toch te weten, wie Hij eigenlijk was, dien de vrouwen zoo zochten.

Emma scheen Saartje's gedachten te raden; maar, daar de deur door het dienstmeisje reeds was geopend, vroeg zij alleen: „Weet gij niet, wat dit plaatje en deze woorden be- teekenen?”

Saartje schudde ontkennend het hoofd. 't Was wel niet beleefd, dat zij geen duidelijk antwoord gaf, maar niemand had het arme kind ooit goede manieren geleerd, en verlegenheid kwam er ditmaal ook wel bij. „Hebt gij dan nooit een Zondagsschool bezocht?” vroeg Emma verder. Saartje gaf wederom hetzelfde ontkennend antwoord, maar voegde er bij, dat zij altijd bij haar vader was. „Nu,” hernam Emma, „morgen is het Goede Vrijdag; dan moest gij eens zien, of gij daarheen kondet gaan. Daar zult gij er alles van hooren, weet ge? Die grot is een graf, waarin zij het lichaam van den Heer Jezus hebben nedergelegd. Die vrouwen komen zijn laatste rustplaats bezoeken. Die engel vertroost haar. In haastige woorden had Emma dat gezegd, en als slot voegde zij er bij: „Doch gij zult het op de Zondagsschool morgen veel beter vernemen. Zoudt gij kunnen gaan?”

„Ik denk dat wel,” antwoordde Saartje.

Nadat Emma haar nog den naam van de straat, waarin de Zondagsschool werd gehouden, had opgegeven, spoedde zij zich naar binnen, en Saartje ging weer naar haar vader om hem haar plan mee te deelen. Deze had daar niets tegen.

Den volgenden dag ging Saartje werkelijk naar de Zondagsschool. Zij had tevoren haar gezicht en handen frisch gewasschen en haar haren netjes gekamd. Verder kon zij aan haar uiterlijk niets veranderen, want Zondagsche kleederen was zij niet rijk. „Als ik nu terug kom, Vader!” had zij bij het afscheid nemen gezegd, „zal ik u alles vertellen; maar dan moet gij niet van hier gaan, Vader! Zult gij dat niet

doen?” Een angstige blik had zij nog geslagen op het drankwinkeltje, waarvan de deur geen oogenblik gesloten bleef, maar telkens werd geopend om tal van slachtoffers binnen te laten gaan, die zich daar naar ziel en lichaam verwoestten.

„Beloof het mij, Vader! ik kom over een uurtje weerom,” had zij gesmeekt; en Bertus Boon, die op aarde ná den drank zijn kind het meeste lief had, had het haar beloofd.

Zoo was Saartje heengesneld, van tijd tot tijd naar den schoenpoetser omziende, die rustig op zijn oude plaats zat.

Toen zij het schoolgebouw binnentrad, bleef zij bedremmeld bij de deur staan, en zij ware daar blijven staan, indien niet de onderwijzer naar haar toe was gekomen en haar een plaatsje in een der banken had aangewezen. Hoewel er vele kinderen waren, heerschte er groote stilte, toen de onderwijzer begon te vertellen. O, o! wat zette zij haar ooren open, toen hij nog eenmaal, in zeer korte maar krachtige trekken, aan de kinderen de geschiedenis in herinnering bracht van dien liefderijken Heiland, die het land doorging goed doende, overal, waar Hij kwam, hulp en zegen aanbrengende. Zoowel in de dorpen als in de steden kwamen de ongelukkigen tot Hem of werden, indien zij niet gaan konden, tot Hem gebracht, en allen, die kwamen, werden genezen. Niet één van die velen werd hulpeloos weggezonden. Er kwamen ook bedroefden en vanwege hun zonden bekommerden, tot wie Hij sprak: „Uwe zonden zijn u vergeven; gaat heen in vrede!”

Ook kinderen werden tot Hem gebracht, wien Hij zegenend de handen op het hoofd leide, met de vriendelijke en heerlijke woorden: „Laat de kinderkens tot Mij komen, en verhindert ze niet, want derzulken is het Koninkrijk der hemelen.”

„O!” dacht Saartje, „wist ik maar, waar ter wereld ik Hem kon vinden. Hij, die zoo goed en liefderijk is, zou mij misschien ook wel willen zegenen en Vader van den drank genezen.” Maar, ach! daar hoorde zij met droefheid, hoe Zijn vijanden Hem vervolgden en alles deden, wat zij konden om Hem met listigheid te vangen en te dooden. En ach! maar al te wél gelukten hun booze aanslagen. Hij werd gevangen genomen in dien vreeselijken nacht, als een booze misdadiger door Jeruzalems straten gevoerd, onrechtvaardig ter dood veroordeeld, wreed bespot en mishandeld, en ten laatste aan een kruis gehangen, om daar een wreeden dood te sterven.

Zijn vrienden moesten dat aanzien, maar niemand van hen kon iets voor Hem doen. Eindelijk was het verschrikkelijke lijden geleden. Zijne laatste woorden had Hij met stervende lippen gesproken, waarna Hij het hoofd had gebogen, en den geest gegeven. Hij was gestorven. Alles was gedaan — voor altijd gedaan. Nooit meer zou iemand tot Hem de toevlucht kunnen nemen, nooit meer zou Hij over hen en over hunne kinderen Zijn zegenende handen kunnen uitbreiden.

Zoo dachten zijn discipelen en discipelinnen. Neen! niemand zou meer tot Hem kunnen komen, want Hij was immers gestorven, en van een doode blijft niets over als de herinnering, aan hetgeen hij geweest is, en gedaan heeft.

Wat Zijn vrienden nog voor den geliefden doode konden doen, wilden zij gaarne doen. Twee van hen, Nicodemus en Jozef van Arimathea, namen het gefolterde lichaam met teedere zorg en eerbied van het kruis, wonden het in fijn linnen en legden het ter ruste neder in een nieuw graf, waarin nog geen enkele doode was begraven. Daarna gingen zij, die dit werk der liefde hadden verricht, en de vrouwen, die het hadden aangezien, naar huis, met de wanhoop in het hart.

Toen de onderwijzer dat alles had verhaald, sloeg de klok, en was alzoo de tijd aangebroken, waarop hij eindigen moest; en met de mededeeling, dat hij over drie dagen op het blijde Paaschfeest hoopte te spreken over de opstanding van den Heer uit het graf, was het onderwijs geëindigd. Die laatste mededeeling ontging Saartje. Het ging haar, evenals het den vrienden en vriendinnen van den Heer ging, die ook sommige woorden wel hoorden, maar niet opmerkten, en daardoor menig smartelijk uur doorleefden, en menigen troost moesten missen.

Saartje ging zeer droevig naar huis. Toen zij weer bij haar vader was gekomen, die zijn woord had gehouden en nog altijd op dezelfde plaats was gezeten, vertelde zij hem alles, wat zij had gehoord, maar voegde er droefgeestig aan toe: „Dat alles kan ons niet helpen, Vader! want Hij is eenmaal dood en begraven.”

„'t Is waar, kind! van dooden is geen hulp en heil te verwachten,” antwoordde deze daarop.

Beiden bekeken nog eens met aandacht en weemoed het plaatje, waarna Saartje zuchtend zeide: „Ik kan nu zeer goed begrijpen, waarom die vrouwen zoo bedroefd waren. Zij behoorden zeker ook tot diegenen, dien Hij had welgedaan en

gezegd; en nu zouden zij Hem nimmermeer zien, al zochten zij Hem nog zoo lang, en al treurden zij zich dood op Zijn graf. Zelfs die vriendelijke engel, die haar zoo bemoeuwigend toesprak: „Vreest niet!” kon Hem aan haar niet teruggeven.

Saartje begreep evenwel niet, waarom het graf was geopend, en de steen was afgewenteld van de spelonk. Hoe zij ook daarover nadacht, — zij begreep het maar niet, doch weldra zou zij het te weten komen. Ook voor haar zou de Paaschzon opgaan in al haar heerlijkheid en kracht.

— . . . —

Jezus leeft, en wij met Hem,
Dood! waar is uw schrik gebleven?
Jezus leeft, en Zijne stem
Roept ook ons eens weer in 't leven,
Zal ons eens met eer bekleên:
Dit is onze troost alleen.

Die woorden klonken Saartje tegen, toen zij op den dag der Opstanding de Zondagsschool binnentrad. Vroolijk klonken de kinderstemmen, hoewel er onder die blijde zangers misschien maar zeer weinigen waren, die de heerlijke betekenis dier woorden goed gevoelden. Het is ook geen geringe zaak te kunnen zeggen:

„Jezus leeft, en wij met Hem.”

Met Hem te leven, nog veel inniger, dan wij dit met onze ouders doen; Zijn zalige gemeenschap te ervaren en daardoor al de behoeften onzer ziel vervuld te zien, en zeker te wezen, dat zelfs de dood dit zalige leven niet kan verstoren; integendeel! den dood, dien de zondaar zoo vreest, te mogen begroeten als den engel, die ons in de volkomen gemeenschap met Jezus overbrengt — is dat niet het deel van hen alleen, die van harte in Jezus gelooven?

Doch of die knapen en meisjes veel of weinig gevoelden van de blijdschap van het leven met Jezus, zij zongen met luide stemmen het triumflied mede.

Saartje hoorde, hoe de onderwijzer dienzelfden Jezus, van wien hij had gezegd, dat Hij gestorven en begraven was, dankte, dat het hem vergund was de blijde boodschap Zijner opstanding

aan de kinderen te mogen brengen. Hij sprak tot den Heiland, alsof Deze dicht bij hem stond en droeg Hem al de nooden der kinderen op.

Toen het gebed was geëindigd, herinnerde hij den kinderen, hoe hij hun de vorige maal in het kort de geschiedenis geschetst had, die zij allen reeds kenden, namelijk de geschiedenis van het leven, lijden en sterven van onzen Zaligmaker; en daarop verhaalde hij, hoe op den derden dag zeer vroeg in den morgen een engel was nedergedaald uit den hemel en met krachtige hand den zwaren steen, die voor de spelonk lag, had weggewenteld. Toen was de Heiland opgestaan uit den dood. Ook hoorde Saartje, dat de vrouwen, slechts het levenlooze lichaam des Heeren zoekende, van den engel vernamen, dat Hij was opgestaan, en dat zij Hem weldra zouden zien.

Met aandacht hoorde Saartje deze verblijdende tijding aan. Toch was zij nog niet geheel voldaan, en had gaarne nog meer willen weten. Met trage schreden volgde zij de kinderen, toen deze de Zondagsschool verlieten.

„Hoe heet gij?” hoorde zij een stem vragen, toen zij, bij de deur gekomen zijnde, naar buiten wilde gaan.

Saartje zag den vrager aan en herkende den onderwijzer, die zeker op het gelaat van het meisje iets moest gelezen hebben van hetgeen in hare ziel omging.

„Komt gij graag op de Zondagsschool?” vroeg hij.

„O, ja!” antwoordde Saartje.

„Blijf nog even hier!” hernam hij, „dan zal ik uw naam opschrijven.”

Saartje gaf haar naam op.

Daarna vroeg de onderwijzer haar nog vriendelijk, of zij alles goed begrepen had, wat hij had verhaald.

„Ik wilde zoo gaarne weten” zeide Saartje aarzelend, waarna zij, verlegen wordende, geheel zweeg. Doch toen zij zag, met welk een vriendelijk oog de onderwijzer haar aanzag, greep zij moed en vroeg: „Ik wilde zoo gaarne weten, waar Hij nu is.”

„O, mijn kind! Hij is zeer dicht bij u: waar ge u ook bevindt, is Hij bij u, zoowel des nachts als des daags.”

„Overal waar ik ben,” herhaalde Saartje peinzend, „dus ook, als ik bij vader ben aan de brug of thuis?”

„Ja, overal! gij kunt Hem wel niet zien, maar toch is dit zoo. Hij is even zeker bij u, als ik nu hier bij u ben. Hij heeft het zelf gezegd: „Ziet, ik ben met ulieden al de dagen

tot de voleinding der wereld.” En eenmaal, Saartje! als wij Hem hier op aarde als onzen Zaligmaker hebben aangenomen, zullen wij Hem in den hemel daarboven in heerlijkheid aanschouwen.”

„Zullen wij Hem in den hemel aanschouwen?” vroeg Saartje.

„Niet allen,” antwoordde de onderwijzer, „maar alleen degenen, die zichzelf met al hun zonden aan Hem hebben overgegeven en toevertrouwd; want gij weet toch zeker wel, dat gij en wij alle arme, verloren zondaars zijn? Ja, gansch en al verloren en verwerpelijk voor God, want God is heilig en rechtvaardig en kan het kwaad niet zien. Nu zouden wij dus voor eeuwig van God gescheiden moeten blijven en ook nimmer bij Hem in den hemel kunnen komen, indien Hij Zijn Zoon niet had gezonden, die vrijwillig al onze schuld en zonden op Zich heeft genomen. Die Zoon van God is verhoogd aan het kruis, opdat een iegelijk, die in Hem geloof, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe. Het komt er dus op aan, om in den Heere Jezus te gelooven. Wie zijn vertrouwen op Hem stelt, kan niet bedrogen uitkomen, maar zal voor eeuwig behouden worden. Brengen wij Hem onze zonden, dan neemt Hij ze weg en schept in ons een nieuw, rein en godvreezend hart. Die in Hem gelooven, zal Hij in eeuwigheid niet verlaten.

Als gij nu gaarne zalig wilt worden en bij Hem komen, weet gij, wat gij dan moet doen? Dan moet gij niet ophouden met dat alles aan Hem te vragen. Als gij Hem in oprechtheid des harten bidt om ook u tot Gods kind te maken, dan zal Hij u verhooren. Gij moogt Hem dat vrij vragen. Hij wil dat zelfs gaarne, want Hij heeft u lief. Onthoud dat goed, Saartje! Hij heeft u lief.”

Een glans van blijdschap verspreidde zich hij het hooren van deze woorden over Saartje's gelaat.

De onderwijzer merkte dit op en zeide: „Zeg mij eens, lief kind! waar woont gij? dan kom ik u eens opzoeken; is dat niet goed? Bid gij nu thuis, om hetgeen ik u heb gezegd; dan zal ik dat ook voor u doen.”

Met deze belofte spoedde Saartje zich heen, terwijl zij, evenals wij van Maria de moeder des Heeren lezen, al die woorden bewaarde, ze overleggende in haar hart. En de eerste woorden, die zij, thuis gekomen zijnde, uitriep, waren: „Vader! Hij leeft.”

Wij gaan eenige jaren stilzwijgend voorbij en brengen u

wederom in gedachten terug naar de brug, waar wij Saartje met haar vader voor de eerste maal hebben ontmoet.

Hoewel Saartje nog altijd zeer dicht in de buurt daarvan woont, zoo zoekt gij nu, hetzij gij vroeg of laat komt, tevergeefs naar den schoenpoetser en zijn dochttertje. Wanneer gij evenwel aanschelt aan het fraaie huis van den heer Kant, dan hoort gij spoedig vlugge voeten de trap afkomen. Het volgend oogenblik wordt de deur voor u geopend door een beleefd, vriendelijk dienstmeisje. Geen wonder, wanneer gij niet aanstonds in het net gekleede meisje, met haar frissche roode wangen en opgeruimd gelaat, het havelooze arme kind van den schoenpoetser herkent. Hoezeer is Saartje veranderd!

Laat mij u verhalen, wat met haar is geschied.

Kort na het eerste Paaschfeest, dat Saartje had gevierd (zoolangen tijd ons hart koud blijft bij de verkondiging van 's Heeren opstanding, vieren wij eigenlijk geen Paaschfeest) had de onderwijzer der Zondagsschool haar meer dan eenmaal bezocht en haar en haar vader te kennen gegeven, dat het zeer verkeerd was, dat een meisje in zulk een omgeving opgroeide.

Saartje had na dien Paaschmorgen getrouw de Zondagsschool bezocht, en hoe meer zij daar hoorde over de liefde van den Heere Jezus hoe meer zij bad en smeekte om Zijn eigendom te worden.

Nog nooit heeft iemand met ernst Hem tevergeefs gezocht. Zijn woord werd ook ten opzichte van haar waar bevonden: „Een iegelijk, die bidt, die ontvangt; en die zoekt, die vindt; en die klopt, dien zal opengedaan worden.”

Ook voor haar verdween langzamerhand de donkere nacht van vreeze en twijfel, en evenals de vrouwen aan het graf vond zij Hem, die gekruisigd was, maar ook opgestaan uit de dooden.

Het bleef echter voor haar een groote smart, dat haar vader denzelfden weg bleef bewandelen. Alles wat zij op de Zondagsschool hoorde, vertelde ze hem getrouw; en soms luisterde hij er wel met aandacht naar, maar haar woord scheen toch geen blijvend indruk op hem te maken. Wel verminderde hij, toen Saartje hem dringend had verzocht niet meer naar „de flesch” te gaan, zijn bezoeken aan het bekende drankwinkeltje, maar hij haalde zijn schade later misschien dubbel in. Wanneer hij nuchteren zijnde zag, hoe treurig en moedeloos Saartje gestemd kon zijn, zeide hij wel eens, als om de zaak goed bij haar te maken:

„Och, kind! als ik het maar laten kon, zou ik niet meer drinken; maar waarlijk! ik kan het niet.”

En hij kon ook inderdaad niet, want de zonde had hem geheel in haar macht. Tevergeefs spande hij zijn krachten in, om van zijn drinkgewoonte af te komen.

Hoe langer wij toch de zonde dienen, des te vaster omknelt zij ons. Daarom is het voor kinderen zulk een groot voorrecht, zulk een onwaardeerbare zegen, als zij ouders bezitten, die hun gebreken zien en hen leeren reeds vroeg tot den Heere Jezus te gaan, die ons kracht geeft om tegen onze zonden te strijden en haar te overwinnen.

Gelukkig voor Bertus Boon, dat, waar hij zelf de kracht miste om den verderfelijken lust tot den drank te bestrijden, zijn dochttertje dagelijks tot God bad, niet alleen voor haar zelve, maar ook voor haar vader, dien zij zoo liefhad. Wat zij den Heere voor hem bad, behoeft wel geen van onze lezers of lezeressen te vragen. Van Hem alleen verwachtte zij hulp en heil.

Saartje's onderwijzer had vele invloedrijke vrienden. Op zijn dringende bede stelden deze gaarne een som beschikbaar, waarvoor Bertus Boon, met zijn eigen wil, werd besteed in een christelijk huisgezin op een der naburige dorpen. Daardoor kwam hij buiten het bereik van zijn oude vrienden en van het drankwinkeltje, dat voor hem zulk een aantrekkingskracht bezat.

Zijn zuster vond gemakkelijk een ander kosthuis.

In dat eenvoudige gezin, waar Gods woord dagelijks werd gelezen en Zijn Naam aangeropen; waar het rampzalige vocht, dat zoo menig huisgezin te gronde richt, ten eenemale werd gemist, leerde Bertus Boon langzamerhand zijn slechte gewoonte af.

Maar wat nog het voornaamste was: hij leerde door Gods genade den Heere Jezus kennen en liefhebben.

Nu zijn geest niet meer beneveld werd door den drank, maakte Gods woord steeds meer een dieperen indruk op hem, dan toen hij dat met een suf hoofd uit Saartje's mond hoorde mededeelen. Gedachtig aan zijn treurig verleden, rees ook, door de werking van Gods Geest, die hem zijn zonden deed zien, bij hem de bede uit het hart: „O God! wees mij zondaar genadig!”

Toen men Saartje voor den eersten keer het voorstel deed om haar vader te besteden en buiten bij goede menschen onder dak te brengen, kon zij daarmee bezwaar-

lijk tevreden zijn. Eindelijk echter begreep zij toch, dat dit voor hen beiden het beste zou zijn, en zoo was zij het, die eindelijk bij haar vader het sterkst er op aandrong het voorstel aan te nemen.

Het huisgezin, waarin hij werd opgenomen, woonde een klein uur van de stad verwijderd, zoodat Saartje haar vader dikwijls kon bezoeken. Zoodra hij vertrokken was, zorgden haar vrienden en beschermers er voor, dat zij in een ordelijk gezin kwam, waarin zij leerde gewennen aan een geregeld en werkzaam leven.

Tot aller blijdschap beschaamde zij de goede verwachtingen, die men van haar koesterde, niet.

Van een goed getuigschrift voorzien, kwam zij later in dienst bij de familie Kant, welke zij in liefde en nederigheid diende, zooals dat een dienstmeisje, dat den Heer wil vreezen, betaamt.

Wanneer zij Zondags om de veertien dagen haar vader bezocht, zag men geen trek van vrees en bezorgdheid op haar gelaat. Vol vreugde bracht zij den dag met hem door. Met een opgeruimd hart ging zij dan weer naar haar dienst terug en aan haar dagelijkschen arbeid, zonder vreeze voor de toekomst, want ook zij gevoelde de kracht van het woord des engels: „Vreest niet! want ik weet, dat gij zoekt Jezus, die gekruisigd was.”

Aan Saartje Boon zien wij, dat, die den Heer zoeken, reeds in hun leven het ware geluk en den waren vrede genieten.

Wij verlaten haar als een levenlustig en gelukkig meisje. Gij kunt er van verzekerd zijn, dat, wanneer voor haar de dood komt, zij ook voor hem niet vreezen zal, maar dat zij, evenals in het gebed van ons doopsformulier te lezen staat, dit leven om Jezus' wil getroost zal verlaten en zonder verschrikking voor Gods rechterstoel zal verschijnen.

Terwijl ik dit schrijf, verrijst voor mijn geest het beeld van mijn eenige, geliefde, vroeg ontslapene zuster. Hoe levendig herinner ik mij nog, dat wij beiden als kinderen de Zondagsschool bezochten. Met aandacht en eerbied luisterde zij steeds, als ons de schoone, bijbelsche geschiedenissen werden verteld.

Wanneer wij met onze vriendinnetjes speelden, wilde zij altijd de minste zijn en was steeds tevreden, al kreeg zij van de een of andere versnapering niet het eerst en het meeste, maar het laatst en het minste.

Zij ging ons vóór, en wel met zulk een blijdschap en verzekerdheid des geloofs, dat een ieder, die daarvan getuige was, zeggen moest: „Ons einde zij aan het hare gelijk!”

In haar gezonde dagen sprak zij niet veel over haar innerlijk leven, hoewel haar daden het aantoonde, dat zij den Heer zocht; doch in het begin harer ziekte, voordat de geneesheeren haar toestand voor hopeloos hadder verklaard, begon zij te spreken over de groote dingen, die de Heer aan haar ziel had gedaan.

„O!” sprak zij op zekeren morgen tot mij, „ik ben zoo gelukkig.”

En waarlijk, op haar lijdend gelaat lag zulk een uitdrukking van blijdschap, dat wij daarop reeds konden lezen, wat zij met haar mond nog niet uitsprak.

„Reeds lang,” vervolgde zij, „heb ik gezocht naar vrede; ik was onrustig, want mijn zonden stonden gedurig vóór mij. Al ging ik ook door voor een goed en braaf meisje, ik begon toch diep in het hart te gevoelen, dat ik in Gods heilige oogen niet goed was. Dagelijks vroeg ik, of Hij mijn zonden wilde wegnemen en mij om Jezus' wil tot Zijn kind aannemen. Terwijl ik dat bad, geloofde ik wel, dat Hij mij geven zou, wat ik vroeg, maar ik wilde het zoo graag weten, zeker *weten*: mijn zonden zijn weggenomen; ik ben een kind van God.

Zoolang ik dát niet *wist*, was ik bedroefd, en bevreesd voor den dood en het oordeel Gods.

Nu weet ik het zeker: Hij heeft mij gehoord en geantwoord. Ik heb de stem van den goeden Herder vernomen: „Ik heb u lief; gij zijt de Mijne.” Nu ik dit weet, vrees ik voor niets meer, al moest ik ook sterven.”

Zij had het maar al te goed gevoeld, dat zij van haar krankheid niet zou herstellen; maar zonder eenige vrees of schrik — want zij stond er op om de waarheid te vernemen — vernam zij het voor ons allen zoo droevig antwoord van den geneesheer: „Er is geen hoop meer.”

„Geen hoop voor *dit* leven, maar toch is het heerlijk, het is heerlijk!” waren haar eerste woorden, terwijl zich over haar gelaat een glimlach verspreidde, een glimlach van hemelsche vreugde.

Den vrede, dien zij op haar gebed van haar Heer en Heiland heeft mogen ontvangen, heeft zij tot haar einde toe ongestoord mogen behouden.

Haar krachten namen allengs meer en meer af. Zij was zich

daarvan welbewust. Wanneer men haar vroeg: „Hoe gaat het met u?” luidde haar antwoord meestal: „Het lichaam gaat hard achteruit, maar de ziel — de ziel is behouden, en dat is immers het voornaamste?”

Te midden der grootste benauwdheden en smarten hoorde men haar tot geruststelling van hen, die haar omringden, zeggen: „O! het is niets: het is het lichaam maar, mijn ziel is gered.”

Hoewel dikwijls lichaamssmart zich op haar lief gelaat afteekende, was toch meestal een uitdrukking van heerlijken zielevrede en blijdschap daarop te lezen. Het was een genot aan haar ziekbed te komen; voor een ieder, die haar bezocht, had zij een vriendelijk woord. Een harer vriendinnen riep uit, toen zij haar zoo vol geloof hoorde spreken: „Och! ik wenschte wel, dat ik even gelukkig ware als gij en ook zonder vreeze den dood kon tegemoet gaan. Zijt gij dan in 't geheel, waarlijk in 't geheel niet bevreesd?”

„Nee!” luidde haar antwoord, „o, nee! want de Heer is met mij en zal mij niet verlaten, ook niet in het dal der schaduwe des doods; en weet gij, lieve!” vervolgde zij, „Hij wil voor u dezelfde zijn, als voor mij. Wanneer gij met een oprecht hart bidt, zal u hetzelfde gegeven worden. Hij heeft ons zoo lief! Geloof gij dat wel? Ik heb Hem lief, omdat Hij mij het eerst heeft liefgehad.”

Een onzer vroeg haar eens, of zij dan van alles en van een ieder op aarde was losgemaakt. Toen zij daarop toestemmend antwoordde, vroeg dezelfde persoon een weinig aarzelend, meenende het eenige aan te roeren, dat haar nog aan dit leven bond, „maar kunt gij dan zoo gemakkelijk van uw moeder scheiden, die u zoo lief is, en wie gij zoo onmisbaar zijt?”

En op die teedere vraag zelfs kwam er geen schaduw over haar vredige trekken.

„O!” antwoordde zij met vuur „ik zal daar *den Heer* zien.”

Om Hem te zien kon zij blijmoedig vader, moeder, allen en alles verlaten.

Toen haar moeder een uurtje later binnenkwam, streek zij met haar uitgeteerde hand liefkoozend over haar hoofd en zeide vertroostend: „'t Is maar voor een kort poosje, Moeder! Uw haren zijn al grijs; spoedig komt gij ook, en dan scheiden wij niet meer, nooit meer!”

„Wie had het ooit gedacht, dat de Heer mij zulk een

heerlijke zaligheid zou bereid hebben,” sprak zij eens tot mij. „Weet gij nog wel, hoe wij als kinderen over onze toekomst spraken, en hoe wij er ons wel eens in verdiepten, of ons volgend leven even gelukkig zou zijn als onze blijde jeugd? O! wie van ons beiden had het toen kunnen denken, dat de Heer mij zoo vroeg tot Zich zou nemen?”

In haar gezonde jaren had zij met al de lust en liefde van haar hart op de Zondagsschool de kinderen van den Heer verteld.

Een veertiental kleine jongens maakte haar klasse uit. Zij hield zooveel van hen en bezocht hen ook menigmaal. Vooral één knaapje wekte in het bijzonder haar liefde en deelneming op. Het was een arm en gebrekkig jongetje.

Toen haar ziekte steeds toenam, gebeurde het wel eens te midden van hevige koorts, die het zwakke lichaam sloopten, dat haar geest teruggevoerd werd naar vroegere dagen.

Zoo hoorde men haar op zekeren avond spreken met haar kleine leerlingen. Zij was in haar gedachten weer op de Zondagsschool.]

„Kinderen!” sprak zij met een stem, die bijzonder ernstig en plechtig klonk, „kinderen! ik wil u iets heerlijks meedeelen, iets, dat gij uw leven lang moet onthouden. Kunt gij mij allen goed hooren? luister dan goed! En gij, klein jodenjongetje! kom vooraan zitten, dicht bij mij. Luister nu allen!”

En toen klonk het van haar lippen, langzaam en eerbiedig, zoodat niemand, die het gehoord heeft, het ooit zal kunnen vergeten: „De Heere is mijn Herder, mij zal niets ontbreken. Hij doet mij nederliggen in grazige weiden; Hij voert mij zachtjes aan zeer stille wateren; Hij verkwikt mijne ziel; Hij leidt mij in het spoor der gerechtigheid, om Zijns Naams wil. Al ging ik ook in een dal der schaduw des doods, ik zou geen kwaad vreezen, want Gij zijt met mij; Uw stok en Uw staf, die vertroosten mij.”

Den ganschen schoonen en vertroostenden Psalm zei zij op met al den ernst van iemand, die gevoelt, wat hij zegt, omdat zijn ervaring aan die van David gelijk is.

Het maakte een bijzonderen indruk deze woorden te hooren van stervende lippen. Het donkere dal der schaduwe des doods had zich voor haar geopend, maar de verschrikkingen en smarten des doods verontrustten haar niet. De Heer was waarlijk bij haar, en Zijn stok en Zijn staf vertroostten haar. Spoedig daarop naderde het Paaschfeest, en het was haar wensch dit feest in den hemel te vieren. Dat zou evenwel niet het geval zijn.

Toen de morgen der Opstanding eindelijk was aangebroken, zeide zij: „'t Is toch goed; de Heer weet, wat het beste is. Ik moet nog leeren wachten, doch,” voegde zij er met een tevreden lachje bij:

„Niet lang zal 't lijden duren;
Draagt nog een poos uw kruis!
Wellicht slechts weinig uren,
Dan zijn wij eeuwig thuis!
Verlost van zond' en pijn,
Als wij met alle vromen
In 't huis des Vaders komen:
Wat zal dat zalig zijn!”

Op den dag na het Paaschfeest brak haar verlossing aan. De groote, blauwe oogen verloren hun licht. Een laatste trek van smart kwam over haar lief gelaat.

„Is het vrede?” vroeg een onzer haar.

„Volkomen vrede!” fluisterde zij, nauwelijks hoorbaar. „Ik ga naar mijn Heiland en Hoogepriester.”

En zij ging tot Hem.

Dit was de eenige troost van hen, die haar liefhadden.

„Zult gij het aan velen zeggen?” vroeg zij mij wel eens in haar ziekte met ernst en nadruk, „zult gij het aan velen zeggen, dat de Heer ook aan hen hetzelfde geluk wil schenken, dat Hij mij gegeven heeft?”

Het was haar wensch, dat velen dit zouden weten, en dat niet alleen, maar dat ook velen, evenals zij, zouden zoeken en niet ophouden met zoeken, voordat zij den Heer gevonden hadden.

Daarom hoop ik, dat dit boekje in veler handen moge komen.

Mijn lieve zuster kan op de Zondagsschool niet meer over haar Heer en Zaligmaker spreken. Moge zij echter, door hetgeen ik u van haar verhaald heb, nog met kracht getuigenis afleggen van den rijkdom, die in Christus wordt gevonden.

Ik voeg hier nog een versje bij, dat haar in haar ziekte werd geschonken, en dat haar tot zeer veel troost was:

Vrees niet, mijn lijdend schaapje!
Is Hij uw Herder niet,
Die om uw ziel te redden
Zijns Vaders troon verliet?

Heeft Hij u niet gedragen
Van uw geboorte af?
Vertroosten op uw wegen
U niet Zijn stok en staf?

Als ruwe doornen wonden,
En als de zon u stak,
Als door verdriet en zorgen
Het hart u bijkans brak, —

Dan zag u reeds die Herder
En riep u dringend toe:
„Geef Mij uw last en zorgen,
Uw hart, zoo droef te moe!”

Toen gij nog stondt van verre,
Gelijk 't verloren kind,
Toen zag u reeds uw Vader,
Die u zoo eind'loos mint;

Toen zongen reeds Gods eng'len
Hun hemelsch vreugdelied,
Want... weer was aan een zondaar
De zaligheid geschied.

En in uws Vaders woning
Werd u een plaats bereid
Door eeuw'ge, trouwe handen,
Een plaats van heerlijkheid.

Geen menschentong kan 't staam'len;
Dat hoorde nimmer 't oor,
Wat Hij hun wil bereiden,
Die Zijn genâ verkoor.

Vreest niet! wanneer de vijand
Uw ziele soms verschrikt;
Vreest niet! Hij is de sterkste;
Zijn macht staat onverwikt.

24

Hij zal u *nooit* verlaten;
Zijns is de heerschappij;
Hij kocht u door Zijn sterven
Voor eeuwig, eeuwig vrij.

En niemand, die Zijn schaapje
Ooit aan Zijn hand ontrukte;
Hij houdt het vast en teeder
Aan Zijne borst gedrukt.

Hij draagt het in Zijn armen
En brengt het veilig thuis,
Halleluja! voor eeuwig
In 't hemelsch Vaderhuis.